

Viera

v Hospoda Boha nestačí

(ak biskup-kňaz je LEN veriaci-dobry, jeho "veriaci" sú ateistami)

opravená verzia 1.1

Z obsahu:

- ▶ v pekle všetci veria v Boha
- ▶ v nebi nikto neverí v Boha (tam všetci Boha vidia-nazerajú a preto nepotrebujú veriť)
- ▶ vatikánski monsiňori navrhujú pápežovi k biskupskému menovaniu zásadne nie svätých kandidátov-kňazov, ...

Viera je potrebná pre spásu

Isus Christos hovorí o nevyhnutnosti viery a následného krstu (pod krstom sa rozumujú tri tajomstvá-sviatosti iniciácie: krst, myropomazanie-birmovka a Božia Eucharistia) pre spasenie človeka:

«Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený, ale kto neuverí, bude odsúdený», (Mk 16,16).

A na inom mieste: «Veru, veru, hovorím ti, ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Kráľovstva Božieho. Čo sa narodí z tela, je telo, a čo sa narodí z Ducha, je duch. Nečuduj sa, že som ti povedal: Treba sa vám znovu narodiť! Vietor veje, kam chce, počuješ jeho zvuk, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide. Tak je to s každým, kto sa narodí z Ducha», (Jn 3,5-8).

Viera v Hospoda Boha je darom, o ktorý sa treba starať

Ak nejaký človek neverí v Hospoda Boha, nikto z ľudí mu vieru nemôže dať. Môže mu pomôcť k viere, ale dať vieru mu nemôže. Vieru mu môže dať len Hospod' Boh.

«Viera je nezaslúžený dar, ktorý Boh dáva človeku», (Katechizmus Katolíckej Cirkvi, 162).

A ako to s každým darom býva, obdarovaný ho môže premrhať. Modlitbou a dobrými skutkami viera rastie, hriechmi sa zmenšuje, poprípade až úplne stráca.

Ako neveriacemu môže pomôcť k viere iný človek-veriaci? Tak, že mu bude príkladom a bude sa za neho (= namiesto neho) modliť a obetovať svoje dobré skutky. Hospod' Boh započíta túto aktivitu veriaceho neveriacemu a zrnko viery darované Bohom začne klíčiť a prinášať úrodu. Pre neveriacich sú totižto veriaci jedinou Bibliou, z ktorej v každodennom vzájomnom styku samovolne čítajú. Živý kresťan je ten, ktorý o sebe nielen prehlasuje-vyznáva, že verí v Hospoda Boha, ale podľa toho aj žije a dokazuje to v každodennom živote každodennými skutkami voči blíznym i Hospodu Bohu.

A neveriaci hľadajúci pravdu a zmysel života by sa mali modliť slovami: *Hospody Bože, ak si, tak sa ozvi, alebo nejakým spôsobom prejav, aby som v teba mohol uveriť... pomôž mojej nevere.* A Hospod' Boh po takejto úprimnej modlitbe nedá na seba dlho čakať!

Sv. Ignác Antiochijský (†107) hovorieval: «Začiatkom je viera a koncom láska. Jedna i druhá spoločne sú Bohom, a všetko zvyšné, čo pokračuje, je veľká dobrota. Nikto, kto vyznáva vieru, nehreší, nikto, kto má lásku nie nenávidí. Strom sa dá poznať podľa svojho ovocia. Tak isto i tí, ktorí vyznávajú, že patria Christovi, budú spoznaní podľa toho, čo robia», (List Efezanom XIV, 1-2).

Sv. Cirkev učí, že viera, nádej a láska sú tri nadprirodzené Božie čnosti, ktoré Hospod' Boh v zárodku darúva každému jednotlivcovi. Nikto nie je vylúčený zo spásy. Každý sa môže spasiť, ak spolupracuje s ponúkanou milosťou.

«Lebo spasení ste milosťou skrze vieru, a to nie je z vás, je to **Boží dar**: nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval. Ved' sme jeho dielo, stvorenie v Christovi Isusovi pre dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali», (Ef 2,8-10).

Viera je nadprirodzenou čnosťou, teda darom Božím a nikto ju nemôže obdržať, dať, alebo udržať vlastnými silami (porov. Denzinger (D) 1791).

«Viera je nadprirodzený Boží dar. Aby človek veril, potrebuje vnútornú pomoc Svätého Ducha», (Katechizmus Katolíckej Cirkvi, 179).

Spása je prítomnosť Hospoda Boha v duši človeka ako Otca (zložito povedané: človek žije v tzv. milosti posväcujúcej) – je to stav po dobrej sv. spovedi a sv. Príčasí. Toto však žiaden človek nedosiahne sám bez pomoci Božej (= tzv. milosť pomáhajúca). Komu Hospod' Boh dá túto pomáhajúcu milosť, ten získa jednotu s Hospodom Bohom a si ju aj udrží až do momentu smrti a bude na veky spasený v nekonečnej radosti a bezhraničnej rozkoši. Komu však Hospod' Boh neudelí túto svoju pomoc, bude na veky zatratený. Bez Boha nemôžeme nič urobiť. Každý človek dostane vo svojom živote na ceste spásy nejaké zrnká viery (= príležitosti uveriť). To je akoby dostal 1dcl benzínu na cestu z Košíc do Bratislavy. To však ani zďaleka nestačí, aby sa dostal do cieľa. Stačí to však do najbližšej benzín-pumpy, kde si môže, a to už záleží len od jeho spolupráce a dobrej vôle, natankovať ďalší benzín. Väčšina ľudí svoj život berie na ľahkú váhu a jazdiac hore-dole premrhajúc darovaný benzín zostanú stáť stratiac možnosť dostať sa do cieľa. Avšak za dobré skutky a modlitby obetované Hospodu Bohu zo strany veriacich (napr. matka sa modlí za svojho neveriaceho syna, manželka za neveriaceho manžela), Hospod' Boh daruje dotyčnému neveriacemu ďalšiu milosť, tj. ďalší symbolický benzín, ktorý však nestačí do Bratislavy, ale len do niektorej benzín-pumpy. A dotyčný to znova ľahkomyselne premrhá bez toho, aby si dotankoval nádrž..., až kým ho nepritrafí smrť a on sám sa do cieľa (Kráľovstva nebeského) nikdy nedostane. To je večné zatratenie. Ak však obdarovaný jedným decilitrom benzínu začne s darovanou milosťou spolupracovať (urobí nejaký dobrý skutok, začne sa modliť), Hospod' Boh mu automaticky dotankováva adekvátne milosti pomáhajúce (= ďalší benzín), aby mohol pokračovať v jazde do cieľovej stanice. Každým dobrým skutkom a každou modlitbou naša Viera, Nádej i Láska rastú a mocnejú a každým hriechom sa naopak zmenšujú, až zanikajú. Platí teda zásada, že každý, kto sa modlí, bude spasený a každý, kto sa nemodlí, bude zatratený.

Sv. Tomáš Akvinský nazýva neveru najťažším hriechom, ktorý prevýši snád' už len priama nenávisť voči Bohu... Tí, ktorí poznajú duše, tvrdia, že každý človek sa aspoň raz v živote stretne s Bohom (poznámka autora článku: dostane, obrazne povedané, do daru trochu benzínu na ceste) a že na tomto okamihu závisí celý jeho osud. Kedy sa tento okamih vyskytne, to je skryté v nevyspytateľných súdoch Prozreteľnosti Božej (porov. T. Špidlík, *Po tvých stezkách*, Řím, 1969, str. 156-157).

Aj veriaci môže stratiť vieru v Boha... Viera je dar od Hospoda Boha, ale ako každý dar, aj vieru môže človek odmietnuť, ba i úplne stratiť. Obyčajne k tomu prispieje sám, že nežije podľa viery v každodenných skutkoch, nemodlí sa a nerobí ani nijaké vedomé dobré skutky. Ak k tomu pridá aj cieľavedomé páchanie hriechov všetlíjakého možného druhu a počtu, tak takýto človek po nejakom čase stratí vieru. Niektorí hovoria, že nemožno stratiť vieru – teda presnejšie povedané nemožno ju náhodne stratiť, ako sa obyčajne nechcenc strácajú materiálne veci. V doslovnom slova zmysle vieru nemožno stratiť, ale ju možno len cieľavedome (vedomým páchaním zla-hriechov) odhodit' – doslovne ako nejakú nepotrebnú vec do koša na odpadky...

Viera však sama osebe nestačí

Viera sama osebe nestačí. Nestačí veriť v Boha, lebo aj diabli veria, a to možno dokonca pevnejšie než hociktorý z najpobožnejších ľudí na zemi, a napriek tomu sa nemôžu dostať do neba, lebo ich viera bez skutkov lásky je mŕtva.

«Veríš, že Boh je jeden? Dobre robíš. Ale aj diabli veria, a trasú sa! Chceš vedieť, márnivý človeče, že viera bez skutkov je neúčinná?», (Jak 2,19-20).

Peklo je doslova a dopísmena príbytkom **viery** v Boha. **Všetci v pekle veria v Boha! Peklo je plné viery!** Niet tam však nádeje na spásu-záchranu (je tam večné zúfalstvo-beznádej) a ani lásky tam niet, len strašná nenávisť.

V **očistci** je už nielen **viera**, ale i **nádej**. Trpiace duše majú okrem viery v Hospoda Boha aj nádej, že sa s ním čím skôr stretnú – dostanú do neba.

V **nebi** však už nie je ani viera, ani nádej. **V nebi nikto nebude veriť v Boha!** Veriť totiž človek môže len tomu, čo nevidí. Keďže v nebi bude človek vidieť Hospoda Boha priamo a bezprostredne z tváre do tváre, nikto v Nebo už nebude veriť, lebo Ho každý bude vidieť. Bude vidieť, a teda aj vedieť, že existuje. Ani nádeje tam nebude, lebo nádej je očakávanie nejakého budúceho dobra a v nebi bude človek vlastniť všetky možné dobrá, a to v miere nekonečnej. V nebi bude už len Láska, ktorou je Boh sám. Láska v miere nekonečnej k Trojjedinému Hospodu Bohu a navzájom k všetkým bližným-svätým. V nebi všetci budú vidieť a vlastniť Hospoda Boha (= nekonečné Dobro), preto im už nebude potrebná ani viera a ani nádej. Tam už budú mať ľudia (nateraz len duše, po konci sveta na novej zemi ľudia aj so vzkriesenými pôvodnými telami) plné poznanie a budú ho užívať podľa miery svojej svätosti (podľa množstva lásky preukázanej počas svojho pobytu-života na zemi).

Na zemi však je potrebná aj **viera**, aj **nádej** a predovšetkým **láska** prejavovaná v skutkoch – všetky tri spolu sú charakteristikou pre ideálneho kresťana. Všetky tri Božie čnosti sú bezpodmienečne nutné k spásu. Viera sama osebe nestačí (je len základom, na ktorom sa buduje), pretože viera bez dobrých skutkov lásky je mŕtva a láska bez nádeje je tiež nemožná. Najprv musí človek veriť, že je nebo a Dobrý Boh, potom môže mať nádej, že sa k Nemu do neba dostane a až tak je schopný robiť sebazriekavé skutky lásky, aby sa tam aj dostal. Bez viery človek nemôže mať nádej a bez nádeje nemôže prejavovať lásku.

«Bratia moji, čo osoží, keď niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Môže ho taká viera spasiť? Ak je brat alebo sestra bez šiat a chýba im každodenná obživa a niekto z vás by im povedal: 'Chodte v pokoji! Zohrejte sa a najedzte sa!' Ale nedali by ste im, čo potrebujú pre telo, čo to osoží?! Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva», (Jak 2,14-17);

«Lebo ako telo bez ducha je mŕtve, tak je mŕtva aj viera bez skutkov», (Jak 2,26);

«Viera bez skutkov je mŕtva (Jak 2,26) i skutky bez viery sú mŕtve», (sv. Ján Zlatoústy (+407), Homílie 2);

«Viera bez skutkov a skutky bez viery nemôžu byť schválené. Aby veriaci mohol dokázať svoju vieru, musí prinášať Bohu aj skutky. I nášmu otcovi Abrahámovi by viera nebola uznaná za skutočnú, ak by neprivedol ako jej plod svojho syna ako obeť Bohu», (Diadoch, episkop Fotiky (5 st.), 20. Podvižnícké slovo).

Teda, z vyššie uvedeného vyplýva, že čo sa týka viery, diabol je na tom v podstate lepšie ako neveriaci ľudia. Neveriaci ľudia sa pre svoju nerozumnosť vedľa ohľadom viery v Hospoda Boha dostať na úroveň dokonca nižšiu ako je sám diabol. Najhoršie na tom sú tí, ktorí vôbec neveria v existenciu Hospoda Boha (ateisti). Menšie horšie ako diabol so svojou vierou sú tí, ktorí síce veria v Hospoda Boha, ale len teoreticky v akéhosi Boha veľmi vzdialeného – kdesi ďaleko, ani nie za horami a dolami, ale kdesi v ďalekom "nebíčku"... Teda prakticky neveria v Hospoda Boha, ktorý je v skutočnosti všadeprítomný. Takíto ľudia (aj niektorí nezrelí kňazi a biskupi) sa možno aj modlia, oči farizejsky prevracajú (ak ich niekto vidí), iných požehnávajú, sviatosti vysluhujú, ale ich viera je nedostatočná k ich spásu a následne aj ich veriaci sa dostávajú na ešte nižší stupeň ako oni a v Hospoda Boha dokonca vôbec neveria...

Je rozdiel, či veriaci sa o svojom kňazovi vyjadrujú medzi sebou či pred cudzími (robia svedectvo), že ich farár či biskup je «**svätý**», «**nábožný**», alebo len «**dobrý**». Napr. v jednej dedine sa ich kňaz sem-tam opil. A dosť často chodil do krčmy si

vypit' s chlapmi... Všetci chlapi v dedine uznanlivo o tomto kňazovi hovorili, že je dobrý kňaz. Lebo si s nimi vypije...

Dvetisícročná pastoračná prax dokazuje, že:

**Ak je biskup (alebo kňaz) svätý – jeho veriaci sú nábožní,
ak je biskup (kňaz) nábožný – jeho veriaci sú dobrí,
ak je biskup (kňaz) dobrý (len veriaci) – jeho veriaci sú ateisti.**

Teda veriaci sú vo vzťahu k Hospodu Bohu spravidla o stupeň nižšie ako ich pastier. Výnimky (medzi veriacimi) samozrejme potvrdzujú pravidlo, ale sú len výnimkami...

Tomáš Špidlík (neskorší kardinál) na svojich kázňach koncom 80-tych rokov 20. st. hovorieval svojim bohoslovcom v českom Pápežskom kolégiu *Nepomucenum* v Ríme: Viera nie je otázkou vedomia (hlas rozumu hovorí človeku, čo je pravda=skutočnosť=existencia a čo lož=neskutočnosť=neexistencia), ale svedomia (hlas svedomia hovorí človeku, čo je dobré a čo zlé). Kto verí, má v sebe svedectvo Svätého Ducha a nič iné mu k tomu netreba. Ak to nemá (neverí), možno s ním diskutovať od rána do večera, je to zbytočné, lebo aj keby pravdu=skutočnosť=existenciu Boha spoznal, nebude ju chcieť uznať. Rozumom totiž poznávame, ale vôľou uznávame.

Inými slovami povedané: Kto v Boha verí, žiadne dôkazy nepotrebuje, lebo existencia Hospoda Boha je evidentná zo všetkých vecí okolo nás. A ten, kto neverí, žiadne dôkazy mu nepomôžu, lebo ich nechce uznať.

Hospod' Boh vždy ako prvý nadväzuje kontakt s človekom. Hádže hodvábnu niť. Ak sa jej človek chytí, Boh ho ťahá a niť je neustále silnejšia, pevnejšia a hrubšia. Mení sa na povraz a potom na oceľové lano. Ak sa ho človek nepustí, Boh to určite neurobí. Boh nikdy nepretrhne spojenie, (porov. **A. Gazzera, A Leonelli, V jeho šľapajách**).

Vieru treba chrániť

Hospod' Isus Christos hovorí svojim veriacim:

«Hľa, posielam vás ako ovce medzi vlkov. Buďte teda opatrní ako hady a jednoduchí ako holubice», (Mt 10,16).

Sv. Ján Zlatoústý-Chryzostomos (†407) hovorí, že Isus Christos veriacich mohol urobiť nie ovcami a holubicami, ale silnejšími ako levy... Ale neurobil, lebo *«mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Christa, lebo keď som slabý, vtedy som silný»*, (2Kor 12,10).

Každý veriaci má byť múdry ako zmija a jednoduchý ako holubica. Ako tomu rozumieť? Má si chrániť vieru podobne ako zmija hlavu a byť nepomstychtivý za krivdy, ktoré na ňom boli spáchané podobne ako holubica:

«Buďte preto múdri ako zmija a jednoduchí ako holubice... Akokoľvek by bola ovca múdra, čo ona zmôže medzi vlkami, a pritom dokonca uprostred takého množstva vlkov?... Pre zvieratá tu niet nijakej pomoci, ale pre vás úžitok veľký. No pozrime sa, aká je tu potrebná múdrosť – múdrosť zmije. Podobne ako si zmija nič nebráni, hoci jej aj celé telo rozsekávajú na kúsky, len najcennejšiu hlavu, tak aj ty, hovorí Christos, všetko odovzdaj: i majetok, i telo i samotný život – okrem viery. Viera je hlavou i koreňom, ak ty zachrániš vieru, hoci by si aj všetko stratil, opäť všetko znovunadobudneš s veľkou slávou... On žiadal zmijinu múdrosť, aby sme neboli definitívne porazení a nehnevane sa holubice – aby predišiel pomstychtivosti za ublíženia a odplaty za krivdy, pretože niet nijakého úžitku v múdrosti, ak sa ona nespája s nepomstychtivosťou», (sv. **Ján Zlatoústý, XXXIII. Homília na sv. Matúša Evanjelistu, 2**);

«Tento neoceniteľný dar (vieru) môžeme stratiť. Svätý Pavol upozorňuje Timoteja: 'Toto prikázanie ti zverujem..., aby si bojoval dobrý boj, aby si mal vieru a dobré svedomie, ktoré niektorí odvrhli a stroskotali vo viere' (1Tim 1,18-19). Aby sme žili, rástli a vytrvali vo viere až do konca, musíme ju živiť Božím slovom a musíme prosiť Hospodina, aby nám ju zveľad'oval; viera

musí byť 'činná skrze lásku' (*Gal 5,6*), udržiavaná nádejou a zakorenená vo viere Cirkvi», (*Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, 162).

Tri stĺpy viery

Viera v Hospoda Boha stojí na troch oporných stĺpoch:

- 1) Sv. Písmo;
- 2) Tradícia (tu patria najmä Otcovia Cirkvi);
- 3) Magistérium.

Pod Sv. Písmom sa rozumie Bohom inšpirovaný text. Pod Otcami Cirkvi sa rozumejú tí svätci, ktorí žili v nevelmi vzdialenom časovom rozpätí od čias Isusa Christa a preto chápali Sv. Písmo tak, ako ho už nebude chápať nikto. Éra Patrológie (Otcov Cirkvi) končí v 8. st. sv. Jánom Damascenským. Pod magistériom sa rozumie Sv. Duchom sľúbený a udržiavaný učiteľský úrad sv. Cirkvi.

Viera gréckokatolíkov, rímskokatolíkov a pravoslávnych stojí na troch hore uvedených stĺpoch s tým rozdielom, že kým katolíci všetkých obradov uznávajú všetky tri, pravoslávni pod učiteľským úradom prestali rozumieť pápeža rímskeho. Viera protestantov (napr. evanjelikov, luteránov, kalvínov...) stojí len na jednom stĺpe, tj. len na Sv. Písme (ktoré si má každý človek vysvetľovať po svojom => výsledok? iba v USA je 15000 protestantských siekt) a ostatné dva neuznávajú.

Viera a pa-viera (=povera)

Tridentský snem vyzýva biskupov, aby dbali o čistotu kresťanskej viery, aby sa do nej nevmiesili povery. Samotné slovo *pa-viera* > *po-v(i)era* naznačuje, že je «po viere», že je to viera deformovaná, a teda zlá. Poverčivý verí tomu, čomu veriť nemá. Verí napr. v pravého Boha, ale netradičným-zlým spôsobom. Rozširuje napr. falošné videnia, správy o neskutočných zázrakoch, verí v zarietanie, propaguje prehnané pobožnosti, ktoré nie sú sv. Cirkvou schválené. Hysterické a psychopatické osoby chcú byť niekedy zaujímavé tým, že rozprávajú o zvláštnych videniach, ktoré vraj mali. Tým potom ľahko vydávajú pravú vieru na posmech, hlavne u neveriacich. Ak niekto robí v týchto veciach podvod, môže to byť i ťažký hriech. Koreňom povery je často i náboženská nevedomosť a tej sa čelí riadnym poučením... (porov. T. Špidlík, *Po tvých stezkách*, Řím, 1969, str. 262).

Vatikánska prax: pápež rímsky, žiaľ, nemenuje na biskupov svätých kňazov

Keď autor tohto článku začiatkom 90-tych rokov 20. st. študoval kánonické právo v Ríme, jeden z jeho profesorov, ktorý bol zároveň vysokopostaveným a mimoriadne váženým monsiňorom a pracovníkom Kongregácie pre východné Cirkvi (*Congregazione per le Chiese Orientali*), sa verejne pred všetkými študentami na prednáške vyjadril o súčasnej praxi Vatikánu, že nikdy na biskupov nevyberá svätých kňazov, lebo takí sú vraj potom pre Cirkev (rozumej Vatikán) «*un disastro*», tj. totálnou pohromou-katastrofou. Prečo je taká prax Vatikánu pri vyberaní a následnom pápežovom menovaní biskupov v súčasnosti, to neupresnil a jeho študenti, ktorí boli väčšinou kňazmi, sa ho báli opýtať... Pravdepodobne preto, lebo svätí biskupi by sa vo svojom zodpovednom úrade pred tvárou Božou riadili svojim svedomím a spochybňovali by určité nespravodlivé príkazy, ktoré im prichádzajú zhora (od nadriadených orgánov), či napríklad by porozdávali majetky Cirkvi núdznym a chudobným...?

Teda ak dnes náhodou v katolíckej Cirkvi niekde pôsobí svätý biskup, tak sa musel do takého stavu vypracovať až po svojom menovaní na biskupa. A tu je vlastne dôvod, prečo je v moderných časoch na celom svete úpadok katolíckej Cirkvi, čo vidno na počte veriacich navštevujúcich Bohoslužby po cerkvách a kostoloch, či na škan-

dáloch s pedofiiliou alebo rozkrádaní cirkevných majetkov... Ak pápež rímsky nemenuje na biskupov svätých kňazov už najmenej tridsať rokov (tj. od 90-tych rokov 20 st. dodnes), ale len nábožných alebo dokonca len veriacich (dobrých), ktorých mu predkladá príslušná rímska kongregácia pre biskupov... veriaci sú tam, kde ich vidíme dnes – vždy o stupeň nižšie ako ich pastieri... Tak to teda v žiadnom prípade nemôže viesť k rozkvetu viery a ani Cirkvi.

Je to zároveň začarovaný kruh. Vatikán si svätých biskupov neželá (preto ich takých ani pápež nemenuje). Svätých kňazov si však želá (aby boli poslušní biskupom a tak nerobili v Cirkvi problémy). Avšak jedine svätý biskup dokáže medzi adeptami na kňazstvo vyselektovať (vd'aka pomoci Sv. Ducha) vhodných a súcich kandidátov na kňazstvo. Svätí biskupi však nie sú – sú len nábožní, či veriaci-dobří... Následne aj ich adepti na kňazstvo sú obyčajne o stupeň nižšie, a veriaci o ďalší stupeň nižšie... A tu sme pri – apokalypsu signalizujúcich – prázdnych kostoloch katolíckej Cirkvi všade na Západe v súčasnosti.

Jedinou pomocou na znovuoživenie katolíckej Cirkvi by bolo, ak by kongregácie navrhujúce pápežovi adeptov na biskupský úrad zmenili svoje kritériá pri ich výbere – o pár desaťročí následne by došlo k oživeniu celej Cirkvi. Ale zdá sa, že kongregácie sú už tiež plné len nábožných či veriacich-dobrých monsiňorov-biskupov a arcibiskupov, takže situáciu vyrieši, ako obvykle, len prenasledovanie sv. Cirkvi.

Neexistuje dobrá farnosť či eparchia, existuje len dobrý (svätý) kňaz či biskup. Aký pán, taký krám. A zmena nenastáva z roka na rok, ale na zmenu sú potrebné celé desaťročia. Pekným príkladom v *Prešovskej gréckokatolíckej archieparchii na Slovensku* je gréckokatolícka rusínska farnosť **Čirč v okrese Stará Ľubovňa**. Skoro celý život v nej pôsobil gréckokatolícky rusínsky kňaz jednoduchého svätého života – tajne za socializmu (bez súhlasu a vedomia Vatikánu) vysvätený episkop, **o. Myron Podhajecký (Podhajeckij) (1911-1995)**, a dnes všetci kňazi, ktorí tam po ňom pôsobili, či pôsobia, si pochvaľujú, že je to dobrá farnosť, že ľudia sú v nej nábožní, dobrosrdeční, zapálení pre Cirkev a následne je aj celkom logické, že aj štedrý voči svojmu kňazovi či biskupovi... Po páde socializmu (po r. 1989) to boli práve Čirčania, ktorí každodenne dochádzali do vyše 50 kilometrov vzdialeného Prešova a opravovali zdarma a nezištne zdevastovanú biskupskú gr. kat. rezidenciu a dlhé desaťročia potom zdarma zásobovali *Gréckokatolícky bohoslovecký seminár v Prešove* zemiakmi na celú zimu. Jeden biskup (kňaz) seje a ďalší po ňom žnú – a to v dobrom i zlom slova zmysle...

A čo zo znalosti hore uvedenej menovacej politiky Vatikánu vyplýva pre súčasných biskupov? Vážny, dosť ponižujúci a pre nich samých alarmujúci záver: určite ich Vatikán nepokladá za svätých, ak by ich totiž považoval za svätých, nikdy by ich pápež nemenoval za biskupov.

Avšak pre všetkých kresťanov (aj pre pastierov-biskupov) platí, že do neba sa dostane len svätý – teda maximálnou mierou ľúbiaci Hospoda Boha a Isusovou mierou lásky milujúci všetkých ľudí na svete bez rozdielu. Na ostatných menej dokonalých v láske čaká očistec, kde sa utrpením v tejto láske očistia a dozrejú k jej vyžadovanej miere. Teda biskupi majú čo robiť, aby sa do neba (večnej blaženosti) rovno po smrti dostali – tak hovorí ich kruté osobné hodnotenie zo strany vatikánskych monsiňorov (mravenčou trpezlivosťou študujúcich každého tzv. *episcopabile* kňaza na svete po celý jeho život ako možného kandidáta na prípadný úrad biskupa)...

A keď veriaci v masovokomunikačných prostriedkoch počujú, že pápež rímsky kohosi menoval na biskupa, môžu si byť istí, že tento človek určite nie je svätý. Vatikán v súčasnosti si neželá svätých biskupov, len svätých kňazov a veriacich. Tých

však je málo, lebo nádoby sú prepojené a nábožní, či len dobrí biskupi obyčajne nepložia svätých kňazov či veriacich ... len zriedkavé výnimky... potvrdzujúce ono pastoračné pravidlo, že veriaci sú obyčajne vždy o jeden stupeň nižšie ako ich pastieri...

o. Jozafát Vladimír Timkovič, OSBM, Košice, Slovensko
verzia 1.1 z 26. januára 2016 (pôvodný článok – *verzia 1.0* je z 20. decembra 2015)

www.spravy.narod.ru